

Úterý 31. října 2017

GAVIN

Gavin Albright měl za sebou druhý den na nové pracovní pozici coby čerstvá posila vyšetřovacího týmu. A probíhalo to zatím jinak, než si představoval, především proto, že si musel obout boty mrtvého muže. Technicky vzato ne, ale rozhodně se tak cítil. Bylo to jen pár týdnů, co takřečený Jedovatý tatér zabil konstábla Tonyho Hitchinse, a teď do týmu přišel Gavin – nešlo to vnímat jinak, než že zaplnil prázdné místo. I tak byl rád, že už do práce nemusí v uniformě.

Pohlédl na inspektora Francise Sullivana, který právě cosi zaujatě probíral s Angie Burtonovou, Gavinovou novou parťačkou. Burtonová se dnes do práce vrátila poprvé od honu na Jedovatého tatéra, během nějž utrpěla zranění. Na oslavu jejího návratu se tým po šichtě odšoural do Mucky Duck na pár točených.

Sullivan byl mladá policejní krev a rychle si budoval pověst muže činu, schopného detektiva, co se neštítí práce v terénu. Gavin odhadoval, že je zhruba tak starý jako on, kolem třicítky, ale šéf vypadal rozhodně mladší – jeho krátké ryšavé vlasy a chlapecké rysy proti Gavinovým koutům a hustému plnovousu. Sullivan byl přitom už inspektor – raketový start – a za poslední dva roky si poradil hned se dvěma strašlivými brightonským zabijáky. Zanechalo to na něm šrámy, a to doslova. Levou tvář, kam to schytl otrávenou tetovací jehlou, mu brázdila černá rýha.

„Albrihte?“

Gavin si přestal mnout vousatou bradu a obrátil pozornost zpátky k dění v hospodě. Rory Mackay, Sullivanův seržant, ho posunkem zval, aby si přisedl k němu, Sullivanovi a Burtonové. Mackay byl malého vzrůstu a vlasy střižené na ježka mu začínaly prokvétat šedinami. Mezi kolegy platil za solidního a zkušeného detektiva, ale jak Gavin zaslechl, těžce nesl, že mu Sullivan vyfoukl inspektorské křeslo.

„Dostali jsme hlášku – domácí roztržka v Kemptownu. Vezmete si to?“ kývl na Gavina a Angie.

Angie se zakabonila zpoza nedotčeného püllitru. Nevypadala dobře – bledý a ztrhaný obličej, kostnaté tělo, Gavin by jí hádal víc než čtyřiatřicet – a jemu blesko hlavou, jestli je vážně připravená vrátit se do služby.

„To jako vážně, šéfe?“ obrátila se přímo na Sullivana.

„No tak, Angie. Vždyt víš, co je dneska za den – večerní hlídky mají plné ruce práce s halloweenskými koledníky. Musíme jim píchnout.“

„To zmáknem,“ řekl Gavin a vysloužil si od partačky oči v sloup.

„Tak se mi to líbí,“ pochválil ho Rory.

Pro někoho s Angiinými zkušenostmi to mohl být nudný, rutinní výjezd, ale pro něj pořád stokrát zajímavější, než co kdy zažil jako obchůzkář. Za ten úkol byl rád, přestože jí se nechtělo. Věděl, že Angie – a celý tým – nedávno za otřesných okolností navždy opustil kolega, a to ho samozřejmě mrzelo. Jenže s jejím návratem jako by se všem nad hlavami začal vznášet černý mrak pochmurné nálady.

„Hurá zpátky do sedla,“ povzdychla si Angie. Zármutek jí pod očima vymaloval tmavé kruhy.

„Jestli se ještě necítíš...“ zaváhal Francis.

Zavrtěla hlavou. „Ne, v pohodě. Pojď, Gavine. Ať to máme z krku.“ Gumičkou, kterou měla doteď kolem zápěstí, si hnědé vlasy po ramena pevně stáhla do culíku. Vypadala teď ještě přísněji.

Když mířili po ulici k Angiinu autu, Gavin jí nahlas přečetl adresu, kterou mu Rory poslal v esemesce.

„Známá firma,“ opáčila Angie.

Ohlédla se přes rameno a Gavin ji napodobil. Z hospody právě vyšel šéf a pustil se opačným směrem.

„Cože?“ zeptal se Gavin. Neušlo mu, jak chvatně se Angie zase otočila před sebe.

„Ta adresa. Tam bydlí Marni Mullinsová.“

To jméno bylo Gavinovi povědomé, ale nevěděl odkud. „Kdo to je?“

„Do toho je lepší se neplést,“ prohlásila Angie a maširovala k autu. Gavin to nechápal.

„Co přesně nahlásili?“ zeptal se Gavin a vlezl si na sedadlo spolujezdce. Auto bylo malé, takže mu vlasy na šošolce hlavy prakticky škrtyly o strop. Bezpečnostní pás musel vytáhnout úplně celý, aby ho vůbec mohl zapnout. Se svými sto devadesáti centimetry byl málem o hlavu vyšší než Angie a se svou ragbistickou postavou možná dvakrát objemnější.

„Nic moc. Policii zavolal soused – řev, rány.“ Nastartovala a jelo se.

„A ty teda znáš lidi, co tam bydlí?“

„Marni Mullinsová je místní tatérka. Není to poprvé, co k ní jedeme zjednat pořádek.“

Gavin nepřeslechl, s jakou nelibostí se o Marni vyjadřuje.

„Manžel násilník?“

Angie zavrtěla hlavou. „Kdepak, za tohle Thierry Mullins nemůže. To ona. Pije, hází věcma, vříská na něj.“

„Tak do čeho nám nic není?“

„To je jedno. Byla zapletená do toho případu Zlodějky tetování.“

„Ahá,“ přikývl Gavin, kterému to konečně docvaklo. „To je ta ženská, co se o ní a šéfovi psalo v novinách?“ Vybavil si rozpixelovanou fotku Sullivana, jak brzy ráno vychází z domu ženy, jež měla svědčit

v právě probíhajícím procesu. Mezi policajty se několik týdnů nemluvilo o ničem jiném.

„Fake news.“ Řekla to trochu moc rychle a následně změnila téma. „Jsem ráda, že tě máme, Gavine. Od té doby, co jsi šéfovi pomohl zatknout Jereda Stapletona, tě má tak trochu za hrdinu.“

„Jen jsem plnil rozkazy,“ usmál se Gavin skromně. „Ale díky.“ Na úlohu, již sehrál v dopadení Jedovatého tatéra, byl náležitě pyšný. „Angie, slyšel jsem od kluků z týmu, že jste si s Tonym Hitchinsem byli hodně blízky.“

Angie neodpověděla. Zahýbali zrovna do Great College Street.

Měl držet hubu?

„Jen jsem ti chtěl říct, že se ho nesnažím nahradit nebo tak něco. Nejsem tu místo něj – tohle místo jsem měl slíbený už nějakou dobu.“

Angie zavrtěla hlavou. „To je dobrý. Já to chápu.“ Zaparkovala na volném místě u chodníku. „Jsme tu.“ Očividně se jí ulevilo, že je rozhovor u konce.

Vystoupili asi dva domy od adresy, kterou jim Rory poslal, ale ten rámus byl slyšet až sem. Nějaká žena tam něco hulákala – slovům nerozuměl – a pak někdo dvakrát rychle za sebou práskl domovními dveřmi. Po chodníku se k nim blížil chlapík v papučích a zapínacím svetru.

„Policie?“

„Ano,“ přisvědčil Gavin. „To vy jste volal?“

Muž přikývl a ohlédl se po domě Mullinsových. „Plný zuby už jich mám,“ vztekal se. „Nechat je, ať se voddělaj, aspoň tu konečně bude klid.“

„Díky, že jste se ozval,“ řekla Angie. Odešla ke dveřím a zazvonila.

Před vchodem byl řev zřetelnější a Gavin zachytil záplavu anglických a francouzských nadávek. Když Angie zazvonila podruhé, dveře se otevřely a vykoukla z nich drobná tmavovlasá žena. Tváře měla zrůžovělé a oči vytřeštěné.

„Jo vy,“ utrousila, když jí pohled padl na Angie. „Tak vy jděte rovnou do prdele.“

Zkusila dveře zabouchnout, ale Angie se do nich opřela ramenem.

„Paní Mullinsová, uklidněte se, prosím.“

Když za ní vlezli do předsíně, Gavin spatřil vysokého černochoha opřeného o zábradlí u paty schodiště. Thierryho Mullinse.

„Sakra, Thierry, mám snad oči.“ Marni zjevně hodlala pokračovat v hádce bez ohledu na to, že má v domě dva policisty. „Byl to Paul. Vrátil se.“

„Paul je mrtvej.“

„Není! Je tady. Chce mi vzít Alexe. Věř mi přece, ty vole jeden.“ Sesypala se na svého manžela a začala ho bušit pěstmi do prsou.

„*Merde!* Dost už.“ Popadl ji za ramena.

„Paní Mullinsová,“ ozvala se Angie. „Odstupte prosím od svého manžela.“

Marni udělala krok vzad, trochu se zapotácela a do očí jí vhrkly slzy.

Thierry se pohrdavě ušklíbl. „Copak? Těšila ses, že pošlou někoho jináčího?“

Marni vztekle zavřískla a vrhla se k němu.

„Gavine!“ štěkla Angie.

Gavin zamrkal a chňapl po Marni, ale nestihl ji zadržet před cílem.

Thierryho rozkrok. Marniino koleno.

Jauvajs.

Středa 1. listopadu 2017

FRANCIS

Ten telefonát Francise zastihl na cestě do práce. Záhadné, zmatené sdělení o vloupání do Boothova přírodovědného muzea na Dyke Road. Ještě ani neměl kafe a už ho tahali někam mezi exponáty, protože strážník, který na místo činu dorazil jako první, se nemohl rozhodnout, jestli byl spáchán zločin. A jestli se našla mrtvola, či nikoliv.

Boothovo muzeum nepatřilo do moderní doby. Francis ho znal skrznaškrz – jako každý, kdo vyrostl v Brightonu. Bylo to poctivé, staromódní muzeum s vitrínami, žádné interaktivní obrazovky ani mačkáací čudlíky. Vědění se tu návštěvníkům neservírovalo až pod nos, a takovému oceanáriu nebo vyhlídkové věži i360 od British Airways tak zdejší expozice neměla šanci konkurovat. Byly tu k vidění jen nekonečné řady prvotřídně vycpaného – leč, pravda, již trochu vybledlého – ptactva, co pamatovalo doby, kdy své objekty pozorovatelé ptáků běžně zabíjeli a strkali za sklo pro příští generace.

Když dorazil k muzeu, zaparkoval na zákazu stání u protějšího chodníku. Přímo před budovou už parkoval hlídkový vůz a blokoval autobusovou zastávku. V půl deváté ráno bylo ještě zavřeno, takže musel zatukat na dveře. Otevřel mu strážník, který si ho přivolal na pomoc, a zavedl ho po krátkém schodišti k recepci.

Francis se rozhlédl. Zdi beze zbytku pokrývaly skleněné kvádry s vycpanými ptáky v dioramatech imitujících jejich přirozené pro-

středí. Vypadali spíš toporně a zaprášeně než přirozeně – rozhodně by o nich neřekl, že jsou jako živí. Až na ty oči. Ty si Francis pama- toval ze školních exkurzí. Tmavé korálky, které vás zlomyslně pro- následují, kamkoli se hnete. Mrtvé ptáky si nikdy úplně neoblíbil.

Uprostřed zadní stěny byla dlouhá dřevěná recepce s pokladnou a uprostřed místnosti stálo několik regálů s knihami, pohlednice- mi, klíčenkami, tužkami, broušenými polodrahokamy a figurkami dinosaurů – obvyklé cetky, jimiž se muzejní obchůdky se suvenýry pokouší vymámit kapesné z malých návštěvníků. Od dob jeho dět- ství sortiment zjevně neprošel zásadnější změnou.

Zamířil k němu mladík v pomačkaném obleku a lennonkách.

„Dobrý den, Nathan Cox. Zástupce provozní ředitelky.“ Hlas se mu nervózně chvěl, ale podal Francisovi ruku.

Francis mu ji co možná nejrychleji stiskl, byla kluzká a zpocená.

„Inspektor Sullivan.“ Potlačil nutkání otřít si dlaň do kalhot. „Tak mi povězte, proč jste nás zavolał.“

„Dorazil jsem asi v půl osmé,“ začal Cox. „Otevíráme až v deset, ale já rád chodím dřív, takhle ráno toho člověk nejvíc stihne, dokud tu nejsou lidi. Hlavně než se sem nahrne ta zvěř ze škol.“ Nathan Cox se zaškaredil. „Mám rád, když je tu ticho a slyším ozvěnu vlastních kroků.“

Francis sevřel rty. Tady jen ztrácí čas.

„Dneska ráno se mi hned od začátku zdálo, že je tu něco... ne pří- mo špatně, ale jinak. Přišel jsem zadem a jasně jsem ucítil, že tu od včerejšího večera, kdy jsem zamykal, někdo byl.“

„Kde se ten pocit vzal?“ zeptal se Francis. „Nějaké známky vlou- pání?“ Rozhlédl se kolem a nedaleko vchodu si všiml rozměrné ote- vřené vitríny umístěné nastojato, z níž se na podlahu vysypala trocha písku, a na recepčním pultu jakéhosi nepořádku.

„To ne,“ zavrtěl hlavou Cox. „Prostě intuice. Na zdejší atmosféru jsem velmi citlivý. Ten vzduch dneska... Někdo tu zvířil prach.“

„Můžeme to urychlit? Co přesně bych tu měl podle vás vyšetřovat, pane Coxi?“

„Jistě, promiňte. Přišel jsem zadem a v místnosti pro zaměstnance jsem si odložil kabát a tašku. Bylo tu šero – střešní okna musíme nechávat zatažená, aby exponáty nevybledly. Rozsvítil jsem a prošel dinosauří výstavkou, což je úplně vzadu. Tam jsem nic neobvyklého nepozoroval. Šel jsem dál tou dlouhou síní a cestou kontroloval exponáty po obou stranách. Všechno se zdálo být v pořádku. I ten viktoriánský salonek uprostřed, žádná změna. Ale jakmile jsem dorazil sem na recepci, hned mě to praštilo do očí.“

Francis povytáhl obočí. „To?“

Nathan Cox ukázal prstem na vitrínu vlevo od vchodu, kterou Francis předtím zaznamenal. „Tohle.“

Francis k vitríně přešel blíž. Uvnitř uviděl něco, co vypadalo jako egyptská mumie postavená na dřevěném podstavci, celá popsaná pestrobarevnými hieroglyfy. Dno vitríny pokrývala několikacentimetrová vrstva jemného zlatavého písku. Po jedné straně podstavce byly v řadě vyrovnané tři hliněné nádoby, s víky ve tvaru zvířecích hlav egyptských bohů.

Jednalo se o napodobeninu – to poznal i Francis. Obvazy, kterými byla mumie omotaná, vypadaly moc čistě a nově. Zřejmě nová senzace pro školáky.

„A co se vám nezdá?“

„Ta mumie,“ vyhrkl Cox netrpělivě. „Ta tu nebyla, když jsem včera zamykal, a žádnou objednávku jsme na dnešek neměli. V té vitríně býval pářeček orlů mořských.“

„A ti jsou teď kde?“ zeptal se Francis.

Nathan Cox se zoufale rozhlédl. „Nemám tušení! A nechápu, co tu dělá tohle ani kdo to sem dal. Šéfová ještě nedorazila... ta snad bude vědět víc.“

„Tak proč jste zavolal nás a nepočkal raději na šéfovou? Víte jistě, že nejde o nějakou halloweenskou legráčku?“

Cox neodpověděl.

Francis do vitríny nahlédl zblízka. Do nosu ho praštila směsice kafru, borovice, kadidla a rozmarýnu. Nebyl to přímo smrad, ale mělo to jakýsi štiplavý nádech, který ho dráždil v krku.

Lněné obvazy, jež mumii obtáčely, tvořily komplikovaný vzor vzájemně se překrývajících a proplétajících se pruhů tkaniny. Ze záhybů mezi nimi vykukovalo několik drobných hlíněných figurek. V místě obličeje byl připevněný zakřivený dřevěný kosočtverec s malbou ženských obličejových rysů – oči černě orámované, rty temně rudé a smyslné. Čí tvář asi představuje? Nejspíš půjde o napodobeninu skutečné mumie, starověké Egyptanky, jejíž ostatky byly mumifikovány. Byl teď originál vystavený někde v muzeu?

Píchl do mumie prstem a přemítal, čím je asi vycpaná. Zřejmě slámou – trošičku se na podstavci zakymácela. Na svou velikost se zdála dost lehká. Přidřepł si vedle ní, aby si prohlédl hlíněné nádoby, a pod nohama mu přitom zaskřípal písek. Nádoby taky nebudou původní – každý ví, že opravdické pohřební kanopy jsou muzejní kusy nevyčísitelné hodnoty. Nevzpomínal si, jak se právě tihle egyptští bohové jmenovali, ale podobné nádoby zkrátka sloužily k uskladnění orgánů zemřelého, aby je mohl znovu využít v posmrtném životě. Na konci řádky si v písku všiml prohlubně.

„Tam bylo ještě něco?“ zeptal se a ohlédl se po Nathanu Coxovi.

„Ano.“ Nathan pohlédl nejprve na něj a pak na recepční pult. Francis jeho pohled následoval. Na pultu spatřil převrženou hlíněnou nádobu, barevně pomalovanou hlíněnou vlčí hlavu, kolem rozsypaný nějaký hrudkovitý bílý prášek a opodál cosi jako starý kožený váček, tuhý a tmavohnědý, veliký asi jako citron. Francis se napřímil a zamířil k recepci. Vlčí hlava měla špičaté uši a protáhlý úzký čenich. Zdobila ji ona pruhovaná pokrývka hlavy typická pro egyptské faraony a na rozdíl od těla nádoby, jež pomalované nebylo, zdobila hlavu zlatá, modrá a černá barva. Zaměřil se na bílý prášek

a ucítil přitom jakýsi nový zápach, takový zatuchlý, jako v nevětraném sklepe nebo kryptě nějakého kostela.

„Co to má být?“

„Jednu z těch nádob jsem otevřel. Zajímalo mě, co je uvnitř. Abych řekl pravdu, čekal jsem, že bude prázdná. Jenže nebyla.“ Hlas se mu zlomil. „Tohle je podle mě nějaký orgán?“ Na konci věty nepatrně stoupl hlasem, takže vyzněla tázavě.

Francis pohlédl na onen předmět připomínající starý kožený měsíc. Byl téměř černý, na povrchu úplně vysušený. Naklonil se k němu, přičichl a tvář se mu znechuceně zkřivila.

„To vůbec nemusí být nic lidského,“ prohlásil a narovnal se. „Takových nádob se prý v poslední době objevilo víc, údajně s kočičími ostatky.“ Cox i přítomný strážník se zhnuseně zašklebili. „Zavolám naší patologce, ať se na to přijede podívat – i na ty zbylé nádoby,“ dodal a máchl rukou směrem k vitríně. „Muzeum možná zatím neotvírajte, čistě pro případ, že ho technický tým označí za místo činu.“

Zavolal brightonské hlavní patologce, Rose Lewisové, a pověděl jí o nádobě. Neohromil ji.

„Mumifikovaný kočičí vnitřnosti už jsem viděla, děkuju pěkně,“ opáčila. „Jenom za tenhle měsíc je to už třetí hlášená kanopa, včetně nabalzamovaných orgánů.“

„To jako vážně?“

„Neboj, nejsou lidský – fakt jen kočičí.“

Jak předpokládal.

„Někdo mumifikuje kočky? Jsou starověké?“

„To si nemyslím, ale laboratorním materiálem na ně neplýtvám.“

„Takže jinými slovy tu ztrácím čas?“

To Rose rozesmálo. „Když už tam jsi, tak mi to dovez.“

„Pořád je tady otázka, co je uvnitř té mumie,“ poznamenal Francis a ohlédl se po egyptském zátiší. „Nejspíš je to jen prázdná atrapa,

ale řekl bych, že dokud se to neobjasní, musíme to tu považovat za místo činu.“

„Oukej, vzdávám se – jedu tam.“

Francis zastrčil mobil zpátky do kapsy.

„Pane Coxi,“ řekl pak, „vy jste tedy zástupce provozní ředitelky?“

Nathan přikývl.

„Kdo to tu vede? A kde je právě teď?“

„Alicia Russellová. Už tu měla být.“ Nathan se rozhlédl, jako by čekal, že se jeho šéfka každou chvíli zhmotní vedle něj. „Můžu se ještě podívat, jestli nesedí vzadu v kanclu.“

„Buďte tak hodný.“

Když dorazila Rose, už se blížil čas otvíračky a Nathan na hlavní vchod vyvěsil ceduli s informací o dočasném uzavření muzea. Po Alicii Russellové jako by se slehla zem – do práce nedorazila a telefon nezvedala.

Rose přijela v běžeckém. Kaštanové vlasy si nedávno nechala zkrátit na mikádo, ostře zastřižené těsně pod ušima. Čelo se jí ještě lesklo potem, díky čemuž si Francis provinile uvědomil, že ani nepamatuje, kdy naposledy sportoval on. Alespoň přišla vyzbrojená kávou.

Francis si zavdal doušek, který měl správně přijít zhruba před hodinou, a zavedl ji k recepci.

„Tady,“ řekl a ukázal na scvrklý měchýř, jenž stále trůnil na bílém poprašku.

Rose si ho prohlédla z nejrůznějších úhlů, načež si natáhla gumové rukavice.

„To jste vyklopil z té kanopy?“

Nathan Cox přikývl.

Rose přešla k mumii. Dvířka vitríny byla stále otevřená. Rose se naklonila dovnitř a soustředěně zavětrila. Pak pohlédla na zbylé tři nádoby a zamračila se.

„Francisi?“ Do hlasu se jí vloudil znepokojený tón.

„Ano?“

„Jak velkej je podle tebe kočičí žaludek, zvlášť když uvážíš, že při mumifikaci vyschne?“

Pohlédl na předmět na pultu. Pochopil, kam Rose míří. Káva mu v puse zhořkla a on se zašklebil.

„Přesně tak,“ přikývla Rose. „Tohle nebude z kočky. Řekla bych, že jde o lidský žaludek. Což znamená, že šlapeme po místě činu.“

Středa 1. listopadu 2017

FRANCIS

Francis procházel prázdným muzeem. Dávno mrtví ptáci ho pronásledovali skelnýma očima a on se nemohl zbavit pocitu, že vdechuje prach z jejich zdechlin. Na konci výstavní síně jako by obrovitý vypchaný netopýr s křídly průsvitnými jako papír nalétával přímo na něj, ostré hlodavčí zoubky připravené zahryznout se mu do kůže. Jistě, byl mrtvý a neškodný, ale stejně to tady Francisovi odjakživa připadalo trochu strašidelné – už před tím, než se tu našel lidský žaludek.

U dveří do místnosti pro zaměstnance stál strážník, který na místo dorazil jako první.

„Přišel už někdo další z personálu?“ zeptal se Francis.

„Holka, co tu prodává lístky a suvenýry. Požádal jsem ji, aby počkala uvnitř.“

Francis vešel do zaměstnanecké místnosti – stálo tam několik dřevěných židlí, konferenční stůl a malá kuchyňka se dřezem a rychlovarnou konvicí. Útulnost a pohodlí si představoval jinak. Na okraji jedné ze židlí nervózně poposedávala nějaká dívka. Zády k ní stál Nathan Cox a díval se z okna. Výhled měl na cihlovou zeď. Když slyšel Francise vejít, obrátil se čelem do místnosti.

Dívka vzhledla, rozrušená a s očima navrch hlavy, a Cox ji představil. Mohlo jí být tak osmnáct, ačkoli staromódní květované šaty,

teré měla na sobě, by Francis očekával spíš na schůzi farní rady. Polovinu obličeje jí zakrývaly brýle s mohutnými obroučkami a hnědé vlasy měla svázané do vysokého culíku.

„To je Martina Russellová.“

Francis chvíli počkal a pak na ni povzbudivě kývl. „Co přesně tu děláte, Martino?“

„Čtyři dny v týdnu sedí na recepci, pátý pomáhá Alicii v kanceláři,“ zpravil Francise Cox, než Martina stihla promluvit.

Dívka přikývla.

„Russellová?“ zopakoval Francis. „Jste s Alicií příbuzná?“

„Je to moje teta.“

Francisovi neušel kyselý úšklebek, který se mihl tváří Nathana Coxe. Copak asi znamenal?

„Tušíte, proč dnes nedorazila do práce?“

Dívka překvapeně vzhledla. „Dneska je středa?“

Francis přikývl.

Martina zavrtěla hlavou. „Nezmínila se, že dneska nepřijde. Možná se zasekla v zácpě.“

„Má skoro dvě hodiny zpoždění, a to jede jenom ze Shorehamu,“ upozornil ji Nathan Cox. Z tónu jeho hlasu bylo znát, že Martinu zrovna nemusí. „Navíc by přece zavolala.“

„Nenechává si tu diář?“ zeptal se Francis. „Třeba má schůzku mimo muzeum.“

Martina přikývla a hned nato zavrtěla hlavou. „Ano, diář má u sebe v kanceláři. Žádnou schůzku ale neměla. O tom bych něco věděla.“

„Směl bych do toho diáře nahlédnout?“

Když se Martina postavila, všiml si Francis, že má na nohou robustní sandály jako pro nějakou školačku a v nich bílé ponožky nad kotníky. Nedovedl se rozhodnout, jestli se jedná o nějaké ironické módní stanovisko, nebo jestli ji trendy dnešní omladiny naprosto mívají.

Vedla ho zadní částí expozice až do malého sálu se zvířecími kostrami a fosiliemi. Na jeho protilehlém konci byly dveře. Martina vytáhla z kapsy šatů svazek klíčů a odemkla.

„Tady má kancelář,“ řekla a uvedla ho dovnitř. „Když tu není, zamykáme. Návštěvníci jsou vlezlí, zkusí každou kliku.“ Když jí za zády nestál Nathan Cox, jako by trochu ožila.

Kancelář vypadala všelijak, jen ne reprezentativně. Vlastně to byl vyložený kutloch, na to, že tu údajně úřadovala ředitelka muzea. Prostor byl očividně nedostatkové zboží. Celkový dojem nevylepšovalo ani množství přítomného harampádí – oba malé stoly i podlouhlá knihovnička přetékały leistry, novinami, knihami a pořadači. Na okenním parapetu stála váza zahnědlých, povadlých chryzantém. Martina z jednoho ze stolků sebrala dva prázdné kelímky od kávy, byl to však chabý pokus.

„Ten diář...?“ připomněl se Francis.

Dívka odložila kelímky a nadzvedla stoh papírů na druhém stole. Navzdory panujícímu nepořádku přesně věděla, kde šéfcin diář hledat. Nalistovala příslušnou stránku a ukázala ji Francisovi.

„Říkám – na dnešek tam nic nemá.“

„A netušíte, kde může být?“

Martina zavrtěla hlavou.

„Kdy jste ji viděla naposled?“

„Předevčírem v práci. Včera měla volno, takže to jsme se neviděly. Ale netvářila se, že by dneska měla přijít později.“

Francis zalistoval o pár dní nazpět. „Nic o nových exponátech nebo něčem egyptském tu nevidím. A co včera večer nebo přes den? Nezmínila se, jaké má plány?“

„Říkala mi, jak se těší na domácí pohodičku.“ Martina pokrčila rameny.

„A o té mumii nebo o tom, kdo ji sem přinesl, nic nevíte?“

„Ne.“ Martinu jako by to na okamžik vyvedlo z rovnováhy. „Nathan říkal, že v té nádobě byl kus nějaké mrtvolky. Je to pravda?“

„To zatím nevíme,“ odpověděl Francis. „To ukáže až pitva.“

„Lidské mrtvoly?“

„Opravdu vám k tomu víc nepovím,“ trval na svém Francis. Zamířil ke dveřím.

„Počkejte,“ zarazila ho Martina. „Jestli je pod těmi obvazy opravdická mumie...“ Hlas se jí zadrhl.

„Tak?“

„Mohla by to být Alicia?“ Ta slova ze sebe vymáčkla, jako by jí vůbec nešla přes pusy.

Tuhle možnost neměl Francis v úmyslu před děvčetem připustit. Zavrtěl hlavou a honem vyklidil pole.

Venku si mocně potáhl z cigarety, za dnešek jeho první. Teoreticky kouřit přestával. Slíbil své sestře Robin, že to omezí. Telefonát s Rorem mu však právě vstříkl do žil onu koňskou dávku adrenalinu, jakou pocítil vždycky, když někdo zmínil určité jméno.

„Asi bys měl něco vědět, šéfe,“ začal Rory.

„Neříkej. A co?“

„Ten výjezd, co jsem včera zadal Gavinovi a Angie – bylo to k Marni Mullinsový domů.“

Do hajzlu. Neodpověděl.

„Dostali s Thierryem Mullinsem napomenutí. Prej ho šeredně nakopla do...“

„Podrobnosti si nech, seržante, buď tak hodnej.“

Marni Mullinsová a její rozvrácené manželství. Jak dlouho se v tom ještě hodlali plácet?

„Bože můj, tak ty už taky? Vždyt už nám pomalu čudí celej útvar.“ Ve dveřích muzea stála Rose a mračila se na něj. Svým odporem ke kouření se nikdy netajila – jistě, viděla na vlastní oči dostatek odstrašujících případů, aby věděla, o čem mluví.

Francis cigaretu típl.

„Musím ti něco ukázat,“ řekla.

Užuž se chtěla vrátit do muzea, když ji Francis chytil za paži.

„Jak se ti pozdává ten Nathan Cox? Myslíš, že se tu ta mumie vážně jen tak zjevila?“

„Nevím, proč by si to vymýšlel,“ opáčila Rose. „Spíš je mi divný, že chybí ta provozní. Pořád se neozvala?“

Francis zavrtěl hlavou. Divné to tedy bylo.

Zašli dovnitř a podleli policejní pásku, jež zahrazovala přístup k recepci. Za ní si jeden z policejních techniků prohlížel a fotografoval zbylé tři kanopy, které už nestály na písku, ale opodál na podlaze. Jiný zase snímal otisky prstů z vitríny a fotil předměty doličné z dalších úhlů. Rose Francise zavedla k vitríně, shýbla se a na cosi namířila ukazováček v gumové rukavici. Francis si k ní přidřepel, aby lépe viděl.

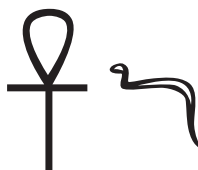
Ležela tam drobná rulička papíru, svázaná slámou či snad lýkem. Rose pořídila několik snímků z různých úhlů.

„Toho jsem si předtím nevšiml,“ přiznal Francis.

„Bylo to přivázaný k jedný z těch nádob.“

„Můžem to rozbalit?“

Rose svitek zvedla a zanesla ho k recepčnímu pultu. Ještě jednou si ho vyfotila, načež opatrně rozvázala uzel. Francis jí nakukoval přes rameno, zatímco rozmotávala čtverec hrubého, bytelného pergamenu. Podržela ho roztažený a oběma se jim naskytl pohled na dva symboly vyvedené sytým černým inkoustem.

„Co znamenají?“

„Vím já?“ pokrčil rameny. „Nějaký had...“

Rose nechala pergamen, aby se opět svinul do ruličky, a vhodila ho do průhledného sáčku na důkazní materiál.

„Co tu máme dál?“ zeptal se Francis a ostražitě se zahleděl na obsah první kanopy, jenž stále ležel roztroušený po pultu.

„Tohle,“ řekla a ukázala na onen kožnatý předmět, „je lidský žaludek. Ve zbylých třech nádobách jsou zdá se taky tělesné ostatky, ale ty bych ráda vyndala až v laborce.“

Vrásčitý hnědý měchýř Francisovi jako lidský žaludek vůbec nepřipadal, ale usoudil, že při vysychání nejspíš změnil barvu a scvrkl se.

„Jak je myslíš starý? Starověký, nebo... současný?“ Na druhou možnost se mu ani nechtělo myslet.

„Těžko říct. Nemůžu odhadovat jako u normálních nálezů. Musím provést pár testů. Tyhle nádoby ale starožitné rozhodně nejsou.“

Francis si je prohlédl. Všechny čtyři byly čisté a bez vrypů či škrábanců, které by nasvědčovaly stovkám let stráveným v egyptské hrobce.

„A tohle? To je sůl?“ zeptal se a obkreslil prstem ostrůvek bílých krystalků.

„Nejspíš,“ přisvědčila Rose. „Egyptané mumie vysušovali pomocí přírodní směsi solí, které se říká natron. Ty kanopy ze starověku fakt nebudou, takže pochybuju, že je to přímo natron.“ Pokrčila rameny. „Moudřejší budu po rozboru.“

„A co ta mumie?“ Francis se vrátil k vitríně, aby si ji lépe prohlédl.

„Být tebou se začnu smířovat s tím, že je v ní možná mumifikované tělo. Jakkmile tu technici skončí, převezeme ji do márnice.“

Jestli je uvnitř mrtvé lidské tělo, či k čertu může být?

A kdo ho sem dal?